

El passat 19 de desembre, Alfons Dastis, el nostre estimat company i amic, ens va deixar.

Vull dedicar-li aquestes línies, però és força difícil poder trobar els mots adients que m'ajuden a fer arribar un poc del tarannà tan especial d'aquest home. Poder explicar amb paraules tants sentiments... em costa tant!

I què més podria dir que no ho haja fet el passat 28 de febrer en el concert homenatge.

Me n'adone que és Santa Cecília i que ara, fa tot just cinc anys, un grapat de gent d'Studium vam compartir per primera vegada amb vosaltres una "caldera". L'Alfons també hi era, és clar.

He agafat el camí dels meus records i he començat un passeig envoltada d'un bell bosc. Les imatges s'amuntonen i, com a retalls, van dibuixant un insòlit paisatge.

Agafe un fil i pense a cosir els retalls de la meua memòria, que no per curta, infinita. I en són tants, de retalls, que no sé per on començar...

Uns bons donyets m'ajuden a posar un poc d'ordre i intente triar...

Un matí, en un descans a l'estudi de gravació i, entre les converses, s'escolten els primers acords de "Alfonsina y el mar". Allí està ell, assegut al piano. I és que l'Alfons no podia veure un piano i resistir la temptació. Com si del cos d'una dona es tractara, començava a acaronar-lo i, amb el suau lliscar de les seues mans buscava per cada un dels seus racons, intentant trobar tots els seus sons. Anava fent el seu camí però sense deixar mai d'escoltar tot allò que, a poc a poc, aquell cos anava dient-li.

En acabar, un grapat de gent l'envoltà demanant-li més. Segur que es va fer ben content!

L'Alfons, al poc d'arribar a Alboràia, tan sols després d'uns quants assaigs, ja sabia el nom de cadascun de la coral, fins i tot podia contar-te algun que altre detall. Semblava com si estigués ací des d'abans d'arribar-hi.

A poc a poc anava, com si no res, clavant-se molt, molt endins de tu.

Vaig triant més retalls. En trobe de concerts, de viatges, de festes, de sopars... Aquell primer concert en què, a més de cantar, va acompanyar amb la seua música les paraules de Vicent ...

Respectuós, obertament sincer, tenia una habilitat especial per a dir-te les coses sense ofendre't. Podies estar d'acord o no, però era difícil enfadar-te amb ell.

Home amb infinita paciència que, quan les coses no anaven bé, com si d'una mena d'exorcisme es tractara, et treia tots els dimonis del cos amb saviesa i tendresa.

Somiador d'impossibles, amant de la bellesa, dels amics, del bon menjar i del bon beure, de la música i la companyia, li agradava compartir allò que estimava amb tots els que tenia al seu voltant.

Després d'un dinar, d'un sopar, o tan sols d'un café amb els amics, sense que ningú se n'adonara, s'alçava i anava directe cap al piano. Els primers acords de qualsevol cançó començaven a sonar. Eren el senyal d'eixida d'una festa de la que mai no sabies quan s'acabaria.

Un bon grapat de records que continue cosint.

I me n'adone que, ara també, fa tot just un any, l'Alfons, per primera vegada, no va poder vindre a cantar. Era el concert de Santa Cecília.

Una absència immensa és sentia a l'escenari i, malgrat la música, les cançons i aplaudiments, s'escoltava un silenci ensordidor.

Ja mai no es podran omplir.

I trobarem sempre a faltar el seu somriure ample, la seua mirada neta i clara, la seua veu, els seus sons, les seues bromes... tots els seus detalls.

Sé que, a poc a poc, la meua veu, encara ofegada, anirà trobant el camí per tornar a eixir, però ja res no serà igual.

Mire al meu voltant i veig que, malgrat tot el que he cosit, el bosc dels meus records és cada vegada més gran. Pense que he tingut sort, que hem tingut sort tots aquells que hem conegut a l'Alfons. Sort d'haver-lo estimat, d'haver compartit amb ell tants i tants moments.

Agafe més fil, un tendre fil.

Continuaré cosint tots els meus retalls i cosiré una màgica flassada per a envoltar-me en el seu caliu.

Maria Josep Brisa (Octubre 2.010)